

Arrest

nr. 261 951 van 8 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 juli 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. SCHELLEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 april 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 25 augustus 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering

van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 250 062 van 26 februari 2021 bevestigt de Raad het beroep, vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 11 mei 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinq}ues). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 25/08/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 26/02/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 01/04/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Haar enig middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

"Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat "bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) Het belang van het kind;

b) Het familie- en gezinsleven;

c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat "bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met

het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met verzoekers gezinsleven in België.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Met betrekking tot het bestaan van een familie- en gezinsleven, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

In casu is er wel degelijk sprake van een gezinsleven, en was verwerende partij hier onmiskenbaar van op de hoogte.

In september 2019, een vijftal maanden na zijn aankomst in België, leerde verzoeker zijn partner Rhina kennen, die de Belgische nationaliteit heeft. Hun relatie bouwde zich (tijdens verzoekers legaal verblijf) verder uit, en sinds maart 2021 woont hij ook officieel bij haar en haar dochter in.

Op 10 maart 2021 deed het koppel een huwelijksaangifte bij de stad Sint-Niklaas. Verwerende partij werd hiervan op de hoogte gebracht door de stad, en verkreeg alle inlichtingen en een kopie van de identiteitskaart.

Verzoeker heeft een hechte relatie opgebouwd met zijn partner, en woont thans ook samen met haar en haar dochter.

Verwerende partij was zeer goed op de hoogte van deze relatie. In het administratief dossier bevindt zich een nota 'evaluatie 74/13', waarin zij erkent dat verzoeker een huwelijksaangifte heeft gedaan met zijn Belgische partner. Zij meent echter dat een huwelijksaangifte geen bewijs is van een duurzame en stabiele relatie, én dat er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven omdat er nog geen aanvraag gezinshereniging werd ingediend.

Verwerende partij kan niet worden gevolgd.

Hoewel een huwelijksaangifte geen sluitend bewijs vormt van het bestaan van een gezinsleven, vormt het wel een sterke indicatie. Door het indienen van een huwelijksaangifte geldt minstens een vermoeden dat verzoeker beschikt over een gezinsleven in België, dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

Het EHRM oordeelt bovendien dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, *Şerife Yigit/Turkije* (GK), § 94).

Zowel de stabiele de facto partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip "gezinsleven" (EHRM 23 februari 2016, *Pajic/Kroatië*, § 64). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, *Al-Nashif/Bulgarije*, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

In casu heeft verzoeker reeds bijna twee jaar een stabiele relatie met zijn partner, woont hij met haar en haar dochter samen, en neemt hij mee de zorg van haar dochter op zich. Zij wensen hun relatie ook te officialiseren, en hebben hiertoe reeds de nodige stappen ondernomen.

Verwerende partij kan dan ook niet volstaan met een standaardmotivering, maar diende integendeel een individueel onderzoek te voeren naar alle elementen in het dossier. Daarbij had zij verzoekende partij ook moeten horen (zie bvb. HvJ 22 november 2012, C- 277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/Belgie*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het namelijk de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Waar verwerende partij voorts de bescherming van artikel 8 EVRM afhankelijk tracht te maken van het indienen van een aanvraag gezinshereniging, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Zoals blijkt uit de vaste rechtspraak van het EHRM, is het ook in het geval van een eerste toelating tot verblijf vereist dat onderzocht wordt of artikel 8 EVRM de inmenging in het gezinsleven en privéleven verbiedt, en of er een positieve verplichting bestaat op basis van artikel 8 EVRM om een verblijfsmachtiging toe te kennen.

Artikel 8 EVRM verbiedt immers enerzijds aan Lidstaten om zich op ongerechtvaardigde manier, d.w.z. niet in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 8, lid 2 EVRM, in te mengen in het gezins- en privéleven. Anderzijds legt artikel 8 EVRM in bepaalde omstandigheden ook positieve verplichtingen op aan een Lidstaat om een verblijfsmachtiging toe te kennen ter bescherming van het gezinsleven. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, *Nunez t. Noorwegen*, § 68; EHRM 26 april 2007, *Konstantinov t. Nederland*, § 46; EHRM 1 december 2005, *Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland*, §42; EHRM 28 november 1996, *Ahmut t. Nederland*, § 63; EHRM 1 februari 1996, *Gul t. Zwitserland*, § 63.).

Bij dit onderzoek naar het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en de eventuele hieruit voortvloeiende positieve verplichting om een verblijfsmachtiging af te leveren, heeft verwerende partij een zekere appreciatiemarge. Het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven is immers niet absoluut.

Wel heeft deze appreciatiemarge bepaalde grenzen. Er dient immers een proportionaliteitstoets te gebeuren tussen de individuele belangen van de aanvrager van de verblijfsmachtiging en de belangen van de Lidstaat waar de verblijfsmachtiging wordt aangevraagd. De inhoud van deze

proportionaliteitstoets wordt bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In het arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

"Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleids marge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft; in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt; dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

Indien volgens het EHRM het niet-officialiseren van een relatie geen afbreuk doet aan het bestaan van een gezinsleven dat bescherming verdient, geldt dit a fortiori voor een aanvraag gezinshereniging. Het al dan niet indienen van een aanvraag gezinshereniging doet eveneens geen afbreuk aan het bestaan van het gezinsleven, en de bescherming door artikel 8 EVRM kan niet afhankelijk worden gemaakt van het vervullen van enkele administratieve formaliteiten.

In casu blijkt op geen enkele manier dat verwerende partij in concreto op een degelijke en zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker in België.

Verwerende partij beperkt zich integendeel tot enkele ongefundeerde stellingen, die bovendien manifest in strijd zijn met de draagwijdte van artikel 8 EVRM, zoals ingevuld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Het onderzoek van verwerende partij was dan ook uiterst onzorgvuldig. Langs de ene kant wordt klaarblijkelijk niet getwijfeld aan verzoekers gezinsleven, maar langs de andere kant zou de huwelijksaangifte onvoldoende bewijs zijn van zijn relatie en wenst men slechts een onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM te voeren indien een aanvraag gezinshereniging wordt ingediend.

Verwerende partij had rekening moeten houden met alle feitelijke omstandigheden van het geval, quod non.

Een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek, dat wordt vereist door het EHRM in het licht van artikel 8 EVRM, vond niet plaats, noch op vlak van gezins- of familielevens, noch wat betreft het privéleven. Hierdoor wordt artikel 8 EVRM geschonden. Verzoeker beschikt bovendien niet over een effectieve manier om zijn grieven onder artikel 8 EVRM te laten onderzoeken, hetgeen zijn rechten onder artikel 13 EVRM schendt.

Verwerende partij begaat een flagrante schending van de motiveringsplicht. De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden, de opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen. Verwerende partij is volledig voorbijgegaan aan het gezinsleven van verzoeker.

Bovendien is het duidelijk dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid. Onderhavig bevel werd als een automatisme afgeleverd, terwijl verwerende partij bij het nemen van een terugkeerbesluit een zorgvuldig en individueel onderzoek dient te voeren.

Om al deze redenen schendt verwerende partij alle bovenvermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur, en dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

2.2. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat de commissaris-generaal op 25 augustus 2020 een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming nam en dat op 26 februari 2021 door de Raad het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen, alsook dat de verzoekende partij "(...)verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 01/04/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is." De verzoekende partij weerlegt deze concrete vaststellingen niet.

De verzoekende partij stelt dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met haar gezinsleven in België.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Hetzelfde kan gesteld worden in verband met artikel 8 van het EVRM. Deze bepalingen kunnen zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familielevens en/of kinderen heeft of – in het geval van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat de betrokkene lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ptn 38 en 59).

In de mate de verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met en niet heeft gemotiveerd omtrent haar gezinsleven op het Belgische grondgebied, wijst de Raad erop, zoals zal blijken uit wat volgt, dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat er op

het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven. Gezien het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven niet aannemelijk wordt gemaakt, toont de verzoekende partij geenszins aan met welk gezinsleven de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of omtrent welk gezinsleven zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Bovendien, zoals zal blijken uit wat volgt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de nota "Evaluatie artikel 74/13" van 11 mei 2021, dat de verwerende partij het vermeende gezinsleven van de verzoekende partij in overweging heeft genomen.

In zoverre de verzoekende partij laat uitschijnen dat het gaat om een standaardmotivering waarmee de verwerende partij niet kon volstaan gelet op haar familiale situatie, doch een individueel onderzoek had moeten voeren naar de elementen van haar dossier, merkt de Raad op dat als een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821). De Raad merkt voorts op dat uit hetgeen uiteengezet wordt in punt 2.4. blijkt dat de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt, zodat de verwerende partij niet gehouden was hiermee rekening te houden of hierover te motiveren.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN-Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De verzoekende partij betoogt dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven, dat zij in september 2019 haar partner leerde kennen, die de Belgische nationaliteit heeft, dat zij hun relatie verder uitbouwden tijdens haar legaal verblijf en dat zij sinds maart 2021 ook officieel inwoont bij haar partner en de dochter van haar partner, dat zij op 10 maart 2021 een huwelijksaangifte deden, dat de verwerende partij hiervan op de hoogte werd gebracht en alle inlichtingen, alsook een kopie van de identiteitskaart, verkreeg, dat zij een hechte relatie heeft opgebouwd met haar partner en thans samenwoont met haar en haar dochter. Verder wijst zij erop dat zij reeds bijna twee jaar een stabiele relatie heeft met haar partner, dat zij met haar en haar dochter samenwoont en de zorg op zich neemt van de dochter, dat zij hun relatie wensen te officialiseren en hiertoe reeds de nodige stappen hebben ondernomen.

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, *Al-Nashif/Bulgarije*, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het betoog omtrent haar relatie slechts onderbouwt met het wijzen op het feit dat zij samenwonen en dat zij een huwelijksaangifte hebben ingediend alsook dat zij mee instaat voor de zorg voor de dochter van de partner met wie zij eveneens samenwoont en de verklaring dat zij een gezin vormen.

Door louter te verklaren dat zij een gezin vormen, toont de verzoekende partij geenszins aan dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij een relatie heeft met haar beweerde partner sinds september 2019 en dat zij de zorg mee op zich neemt voor de dochter van haar partner, doch deze relaties geenszins verder toelicht, noch hiervan stavingstukken voorlegt. Uit het louter samenwonen van de verzoekende partij met haar beweerde partner en dochter van de partner kan geen voldoende hechte en effectief beleefde banden afgeleid worden. Ook uit het louter indienen van een huwelijksaangifte kunnen dergelijke banden tussen partners niet worden afgeleid. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, leidt de intentie tot huwen er niet toe dat aangetoond is dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hierbij dient te worden opgemerkt dat op het ogenblik van de bestreden beslissing de verzoekende partij en haar partner nog niet gehuwd zijn. Uit het administratief dossier blijken, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, ook geen andere elementen of stukken die wijzen op het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar partner. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

Nu de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt met haar partner en de dochter van haar partner, diende de relatie met haar vermeende partner en de dochter van haar partner niet in overweging te worden genomen en diende en dient bijgevolg geen belangenafweging gemaakt te worden tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier, met name de nota "Evaluatie artikel 74/13" van 11 mei 2021, dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het door de verzoekende partij voorgehouden gezinsleven, doch heeft geoordeeld:

"Gezins- en familielevens : betrokkene heeft bij de gemeente aangegeven te huwen met een persoon met de Belgische nationaliteit. Het loutere feit dat betrokkene wenst te huwen met een andere persoon, is op zich geen bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Indien betrokkene effectief een gezinsleven in België onderhoudt, wijzen we erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we erop dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben. Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.01/07/2019) geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben."

Hoewel de verwerende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, terecht heeft geoordeeld dat het loutere feit dat de verzoekende partij wenst te huwen op zich geen bewijs is van een duurzame en stabiele relatie, is zij ook alsnog overgegaan tot een belangenafweging waarbij zij enerzijds op wijst dat het de verzoekende partij vrij staat om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging, dat dit tot op heden nog niet gebeurd is, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinshereniging te handhaven en anderzijds dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is om gevolg te geven aan het bevel en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft, dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken.

Het loutere feit dat de verwerende partij na de bemerking dat het loutere feit dat de verzoekende partij wenst te huwen met een andere persoon op zich geen bewijs is van een duurzame en stabiele relatie, (alsnog) is overgegaan tot een belangenafweging, toont op zich niet aan dat er sprake is van een onzorgvuldig onderzoek.

Daargelaten de vraag of het motief dat er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinshereniging te handhaven daar er nog geen aanvraag gezinshereniging werd ingediend, al dan niet foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is, stelt de Raad vast dat uit de vaststelling dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is om gevolg te geven aan het bevel en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft, dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken, afdoende blijkt waarom er voor de verwerende partij geen positieve verplichting bestaat. De verzoekende partij gaat niet in op voormelde motieven en toont aldus geenszins aan dat de voormelde proportionaliteitstoets foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is. Gelet op voormelde overwegingen betreffende de belangenafweging in het licht van het door de verzoekende partij voorgehouden gezinsleven op het Belgische grondgebied, die blijken uit de nota "Evaluatie artikel 74/13" van 11 mei 2021, kan de verzoekende partij ook niet ernstig voorhouden dat op geen enkele manier blijkt dat de verwerende partij *in concreto* op een degelijke en zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met haar gezinsleven in België, noch dat een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM op het vlak van gezins- of familielevens niet plaatsvond.

De verzoekende partij stelt nog dat de verwerende partij zich beperkt tot enkele ongefundeerde stellingen die in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM, doch verduidelijkt niet welke stellingen van de verwerende partij zij ongefundeerd en in strijd met voormelde bepaling acht, laat staan op welke wijze deze stellingen ongefundeerd of in strijd met artikel 8 van het EVRM zouden zijn, zodat een dergelijk betoog niet dienstig is.

Ook betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij rekening had moeten houden met alle feitelijke omstandigheden van het geval en dat zij dit niet gedaan heeft, doch verduidelijkt zij geenszins met welke relevante elementen de verwerende partij in haar beoordeling nagelaten heeft rekening te houden, zodat ook dit betoog niet dienstig is.

Betreffende de overwegingen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is om gevolg te geven aan het bevel en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft, dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding gaat en dat in tussentijd contact kan onderhouden worden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken, wijst de Raad ter volledigheid nog op wat volgt.

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in voor de verzoekende partij om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg, zoals ook wordt overwogen in de nota "Evaluatie artikel 74/13" van 11 mei 2021, met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Wat de intentie om te huwen betreft, wijst de Raad erop dat deze intentie de verzoekende partij niet automatisch een recht op verblijf geeft. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228). De samenwoning met haar partner geeft de verzoekende partij evenmin automatisch recht op verblijf en een tijdelijke terugkeer staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het gezinsleven.

De verzoekende partij toont in dit verband minstens niet aan dat zij, bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, geen contact met haar partner en de dochter van haar partner kan onderhouden via de moderne communicatiekanalen, noch dat haar partner en de dochter van haar partner niet in de mogelijkheid zouden zijn haar te bezoeken in het land van herkomst, zoals ook wordt overwogen in de nota "Evaluatie artikel 74/13" van 11 mei 2021.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoont dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat het voor haar partner en de dochter van haar partner onmogelijk zou zijn haar naar haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf te vergezellen en aldaar hun leven, samen met de verzoekende partij, opnieuw op te bouwen of verder te zetten. De loutere wens om in België hun gezinsleven verder te zetten doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM immers niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. In dit verband merkt de Raad ook nog op dat het een kenmerk is van een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners in een land moet gaan leven waarin hij niet is opgegroeid en/of mindere banden heeft dan de andere partner en/of mindere banden heeft in vergelijking met het land van verblijf of nationaliteit. De verzoekende partij voert geen concrete hinderpalen aan om het voorgelaten gezinsleven elders te voeren, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM in dit verband evenmin blijkt.

Voorts stelt de verzoekende partij nog dat een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM wat betreft het privéleven niet plaatsvond, doch laat zij na een beschermingswaardig privéleven op het grondgebied aannemelijk te maken, zodat zij niet aantoont dat er sprake is van een privéleven dat het nemen van de bestreden beslissing kon verhinderen en waarmee de verwerende partij gehouden was rekening mee te houden.

Wat betreft de overige elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toont de verzoekende partij niet aan dat deze *in casu* van toepassing zouden zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht in dit licht wordt aannemelijk gemaakt.

2.5. Daar waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 13 van het EVRM en stelt dat zij niet over een effectieve manier beschikt om haar grieven onder artikel 8 van het EVRM te laten onderzoeken, maakt zij geenszins aannemelijk dat haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel geschonden is nu zij haar grieven inzake de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM met onderhavig arrest behandeld ziet en aan het oordeel van de Raad heeft kunnen onderwerpen.

2.6. Tot slot stelt de Raad vast dat de verzoekende partij meent dat zij gehoord diende te worden.

Het Hof van Justitie heeft in meerdere arresten gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 11 december 2014, *Boudjlida*, C-249/13; HvJ 5 november 2014, *Mukaburega*, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, *Ys e.a.*, C-141/12 en C-372/12). Dit dient te worden geëerbiedigd indien er sprake is van de toepassing van Unierecht en er een besluit wordt genomen dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden.

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Een bevel om het grondgebied te verlaten, kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

Betreffende de elementen die zij aanvoert in haar verzoekschrift, meer bepaald elementen van haar vermeende gezinsleven (en privéleven), wijst de Raad erop dat uit de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is gebleken dat de verzoekende partij met de verwijzing naar de door haar opgesomde elementen geen beschermingswaardig gezinsleven (of privéleven) aannemelijk heeft gemaakt. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij enige dienstige informatie of elementen aan de verwerende partij had kunnen verschaffen die haar besluitvorming had kunnen beïnvloeden en haar ervan had kunnen weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen.

Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht, dat deel uitmaakt van de rechten van verdediging dat een algemeen beginsel van Unierecht is, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.7. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER